

Zitting 1977–1978

15 126

Protocol tot wijziging van de Benelux-Overeenkomst op het gebied van de jacht en de vogelbescherming, ondertekend te Brussel op 10 juni 1970; Luxemburg, 20 juni 1977

Nr. 1

Ter griffies van de Eerste en van de Tweede Kamer der Staten-Generaal ontvangen 18 augustus 1978. De wens dat deze overeenkomst aan de uitdrukkelijke goedkeuring van de Staten-Generaal zal worden onderworpen, kan door of namens een of beide Kamers of door ten minste vijftien leden van de Eerste Kamer dan wel dertig leden van de Tweede Kamer te kennen worden gegeven uiterlijk op 17 september 1978.

BRIEF VAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN

Aan de Voorzitters van de Eerste Kamer en van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

's-Gravenhage, 14 augustus 1978

Ter voldoening aan het bepaalde in het tweede lid van artikel 60 en onder verwijzing naar het derde lid van artikel 61 van de Grondwet, de Raad van State gehoord, heb ik de eer u hierbij de Nederlandse en de Franse tekst over te leggen van het op 20 juni 1977 te Luxemburg tot stand gekomen Protocol tot wijziging van de Benelux-Overeenkomst op het gebied van de jacht en de vogelbescherming, ondertekend te Brussel op 10 juni 1970 (Trb. 1977, 119¹).

Een toelichtende nota bij deze overeenkomst gelieve u hiernevens aan te treffen.

De goedkeuring wordt alleen voor Nederland gevraagd.

De Minister van Buitenlandse Zaken a.i.,

D.S. Tuijnman

¹ Nedergelegd op de bibliotheek ter inzage van de leden.

TOELICHTENDE NOTA

Het op 20 juni 1977 door de gevolmachtigden der drie regeringen ondertekende Protocol tot wijziging van de Benelux-Overeenkomst op het gebied van de jacht en de vogelbescherming (Trb. 1970, 155) strekt tot verdergaande harmonisatie van wettelijke bepalingen in de drie landen op dit terrein. Wat Nederland betreft gaat het met name om de Jachtwet (Stb. 1954, 523).¹

In artikel 1 van het Protocol wordt voorgeschreven, dat slechts met een geweer gejaagd mag worden bij voldoende daglicht. Voorts wordt verplicht gesteld een plan op te stellen voor de jacht op grof wild, in het Protocol afschotplan genoemd. Ten slotte wordt het Comité van Ministers de bevoegdheid gegeven specifieke jachtmiddelen en wapentuigen en daarbij te bezigen munitie aan te wijzen bij de jacht op de onderscheiden wildsoorten.

In artikel 2 wordt aan het Benelux-Gerechtshof interpretatiebevoegdheid gegeven ten aanzien van de door het Comité van Ministers genomen uitvoeringsbeschikkingen.

Aanpassing van de Jachtwet is niet noodzakelijk, aangezien deze de inhoud van het Protocol dekt. Ter zake kan het volgende worden vermeld.

Het nachtjachtverbod zoals geformuleerd in het gewijzigde artikel 4, eerste lid, staat in artikel 26, eerste lid, sub e, van de Jachtwet. De regeling van voor de jacht bestemde wapens en munitie (gewijzigd artikel 4, tweede lid) is neergelegd in artikel 22, eerste lid, sub a, en achtste lid, van de Jachtwet.

Een afschotplan als bedoeld in het gewijzigde artikel 4, vijfde lid, is in de wet gerealiseerd op basis van de artikelen 27 en 53 van de Jachtwet. Controlemaatregelen, als bedoeld in het gewijzigde artikel 4, vijfde lid, zijn in de Jachtwet onder meer de wildregisters van artikel 62 van de Jachtwet en de merkenregeling van artikel 61 van de Jachtwet. Voor een meer uitvoerige toelichting moge worden verwezen naar de bijgevoegde gemeenschappelijke memorie van toelichting.

Het Protocol zal, evenals de overeenkomst zelf, voor wat het Koninkrijk betreft, alleen voor Nederland gelden.

De Minister van Landbouw en Visserij a.i.,
W. Albeda

De Staatssecretaris van Buitenlandse Zaken,
D. F. van der Mei

De Staatssecretaris van Cultuur, Recreatie en Maatschappelijk Werk,
G. C. Wallis de Vries

¹ Laatstelijk gewijzigd bij wet van 8 juni 1977 (Stb. 317)

GEMEENSCHAPPELIJKE MEMORIE VAN TOELICHTING

Op 10 juni 1970 werd te Brussel de Benelux-Overeenkomst op het gebied van de jacht en de vogelbescherming ondertekend. Deze overeenkomst wil de controles en de formaliteiten aan de binnengrenzen van de Benelux afschaffen en de wettelijke bepalingen met betrekking tot de jacht en de bescherming van de vogelstand in de drie landen harmoniseren.

De drie regeringen hebben de nodige aanpassingen van hun nationale wetgevingen doorgevoerd in 1972 zodat de aangegeven verbintenissen thans worden nageleefd.

De grondbeginselen van de overeenkomst 1970 op het gebied van de jacht zijn:

- het onderscheid tussen enerzijds het wild en anderzijds de in het wild levende vogels;
- de opneming in de Jachtwet van elk der drie landen van onderscheiden categorieën wild en het vaststellen van de soorten die tot deze categorieën behoren;
- het vaststellen van minimale afmetingen voor jachtvelden, wat in de praktijk neerkomt op de onderstaande afmetingen:
 - in Nederland, 40 ha;
 - in België: – ten noorden en ten westen van de lijn Samber en Maas, 25 ha;
- ten zuiden van deze afscheiding, 50 ha;
 - in Luxemburg, 250 ha.
- het coördineren van maatregelen betreffende de openings- en sluitingsdata van de jacht, de tot jagen geoorloofde wapens, munitie en overige middelen en het vervoer, zomede de in-, uit- en doorvoer van wild.

De toepassing van de overeenkomst 1970 heeft de wetgevingen van de drie landen dicht bij elkaar gebracht waarbij het belang van het behoud van het wild op de voorgrond stond. In de praktijk is echter gebleken dat zekere van haar bepalingen onvoldoende zijn en moeten worden aangevuld. Deze aanvulling is het doel van bijgaand Protocol tot wijziging van artikel 4 van de overeenkomst van 10 juni 1970.

De nieuwe tekst van artikel 4 herneemt de vroegere opsomming van de tot jagen geoorloofde middelen, tuigen en methoden, die thans het voorwerp kunnen zijn van gemeenschappelijke maatregelen, getroffen door het Comité van Ministers.

Met het oog op de bescherming van het wild is het nodig dat de jacht alleen geschiedt wanneer er voldoende daglicht is, dat wil zeggen gedurende de dag en de korte overgang van dag naar nacht of omgekeerd. De hier bedoelde periode wordt thans op uiteenlopende wijze gedefinieerd in de wetgevingen van elk der drie landen. De nieuwe tekst stelt een gemeenschappelijke maximumduur vast voor die periode, waarbij echter elk der drie regeringen een kortere duur kan voorschrijven.

De ervaring in andere landen en het onderzoek hebben aangetoond dat de bejaging van sommige wildsoorten op een meer verantwoorde wijze kan gebeuren op grond van een door de bevoegde overheid opgelegd of aanvaard afschotplan. Dit afschotplan is geen aantasting van de geest van de huidige wetgevingen, maar het betekent veeleer een gewijzigde regeling van het jaarlijks afschot. Het afschotplan voegt namelijk aan de jaarlijkse beperking van de jachtperiode op elke wildsoort slechts een bijkomende beperking toe die slaat op het aantal en het type van de dieren die tijdens deze jachtperiode mogen worden geschoten in een jachtveld. Het afschotplan betekent dus een verder doorgedreven individualisering van het afschot.

In het bijzonder voor de reglementering van de jachtregimes, die elkaar in de grensgebieden van de Beneluxlanden raken, zijn deze maatregelen van belang.

Het Comité van Ministers, ingesteld krachtens artikel 15 van het Unieverdrag, wordt belast met de concrete uitwerking van de nieuwe maatregelen. Het instellen van afschotplannen vereist uiteraard een sluitend geheel van controlemaatregelen.

Artikel 2 is in het Protocol ingelast op voorstel van de Raadgevende Interparlementaire Beneluxraad en heeft tot doel aan het Benelux-gerechtshof interpretatiebevoegdheid te verlenen ten aanzien van de door het Comité van Ministers genomen uitvoeringsbeschikkingen.

Er zij aan herinnerd dat, ten einde een uniforme interpretatie van de bepalingen van de overeenkomst zelf te bevorderen, in artikel 14 aan het Benelux-gerechtshof de rechtsprekende en adviserende bevoegdheid werd toegekend, welke wordt omschreven in de hoofdstukken III en IV van het op 31 maart 1965 te Brussel gesloten Verdrag betreffende de instelling en het statuut van een Benelux-gerechtshof. Hierdoor wordt, in het geval dat een nationaal rechtscollege in twijfel verkeert over de interpretatie van een bepaling van de overeenkomst, de mogelijkheid en, in sommige gevallen, zelfs de plicht in het leven geroepen om een beslissing van het Benelux-Hof uit te lokken (Hoofdstuk III); tevens kan elk der drie regeringen het Hof verzoeken bij wege van advies zijn oordeel te geven over de uitleg van een bepaling van de overeenkomst (Hoofdstuk IV).

Sedert de inwerkingtreding van de overeenkomst heeft het Comité van Ministers verschillende beschikkingen genomen ter uitvoering daarvan. In het onderhavige wijzigingsprotocol wordt wederom aan het Comité van Ministers een ruime bevoegdheid verleend tot het nemen van uitvoeringsbeschikkingen, welke bindend zijn voor de regeringen. Het ligt dan ook voor de hand om het Benelux-gerechtshof niet alleen bevoegd te verklaren voor de uitleg van de bepalingen van de overeenkomst zelf, doch ook voor de interpretatie van de ter uitvoering daarvan genomen beschikkingen van het Comité van Ministers, ten einde aldus een uniforme interpretatie van alle Beneluxregelingen op het gebied van de jacht en de vogelbescherming te verzekeren.

Het tweede lid van artikel 2 is nagenoeg identiek aan de tekst van artikel 1, lid 2, van het op 11 mei 1974 gesloten Tweede Protocol ter uitvoering van het Verdrag betreffende het Benelux-gerechtshof. In dat Protocol is reeds aan het Hof interpretatiebevoegdheid verleend voor alle tot dan toe genomen beschikkingen van het Comité van Ministers welke strekken tot het vaststellen van gemeenschappelijke rechtsregels.